

успѣли да минатъ прѣзъ гжстата аванпостна верига на Сюлейманъ-пашовата армия.

— „Зарвались“, казваха рускитѣ офицери. Много се втурнахме въ страната, а да отстѣпимъ сега безъ бой е немислимо.

Наистина, немислимо бѣше сега да се отстѣпи, слѣдователно, българскитѣ опълченци тукъ, — при Стара-Загора, трѣбваше да се кръстятъ „огнемъ и мечемъ“. Тукъ тѣ трѣбваше да възкресятъ войственната слава на своитѣ храбри прадѣди и да покажатъ на свѣта, че българския народъ е достоенъ за по-добра участь.

Говореше се, че генералъ Гурко, съ отрядъ отъ около 12—15 хиляди души, съ артилерия и конница настѣпвалъ отъ Хаинъ-Боазъ къмъ Нова-Загора.

Опълчението напустна бивуака и се расположи на възвишенността къмъ истокъ отъ града, гдѣто зае позиция за въ случай на бой. Значи, започна да мирише на барутъ. Опълченцитѣ се съживиха.

— Наближава момента, когато ще се счепкаме съ нашитѣ тирани, казваха опълченцитѣ.

Напротивъ, гражданитѣ бѣха умислени и испоплашени.

17 Юлий. — Дружинитѣ сутринята напустнаха възвишенността и се расположиха на старитѣ си мѣста на бивуакъ, но палаткитѣ не бѣха растегнати.

— Защо бѣхме прѣмѣстени вчера на възвишенността? Ако неприятеля се приближава къмъ Стара-Загора, мѣстото на опълчението бѣ тамъ — на възвишенността, а не тукъ на бивуака, исказваха се недоумѣния.

Но работата скоро се разясни.

Бѣше получена заповѣдь отъ генералъ Гурко, цѣлия отрядъ на херцога Ник. Максимилиановича, освѣнъ двѣ роты, оставени въ Ст.-Загора въ распореджанието на командира на Донския полкъ полковника Краснова, незабавно да тръгне за Нова-Загора, за съвмѣстно дѣйствие отъ къмъ юго-истокъ противъ турския отрядъ, който заемаше този градъ. Разбира се, опълченцитѣ тържествуваха, още повече, че щѣха да се биятъ рамо до рамо съ Гурковия отрядъ.

Закипъ работата на бивуака: пушкитѣ се прѣгледваха, патронитѣ се провѣряваха, раздаваха се сухари на опълченцитѣ, конетѣ се товариаха съ патронни съндѣци и сухари и т. н.